

گزیده

گردهمایی

دهمین گردهمایی بزرگ مدیران و متخصصان مدیریت کشور برگزار شد

دهمین گردهمایی بزرگ مدیران و متخصصان مدیریت کشور روز شنبه در سالن رازی دانشکده‌ی علوم‌پزشکی تهران به همت دانشکده‌ی مدیریت و اقتصاد دانشگاه صنعتی شریف برگزار شد.

در ابتدای این مراسم دکتر روستاآزاد ضمن خوش‌آمدگویی به حاضرین به ارائه‌ی پیشرفت‌های علم مدیریت در دنیا پرداخت.

مهندس غلامرضا شافعی، رئیس هیئت عامل سازمان گسترش نوسازی صنایع ایران نیز در سخنانی به موضوع چالش‌ها و راهبردهای علم مدیریت در کشور اشاره کرد.

همچنین دکتر علینقی مشایخی دبیر دهمین کنفرانس مدیریت و رئیس انجمن فارغ‌التحصیلان دانشگاه نیز به تشریح تولید علم در سازمان‌ها و ارائه نمونه‌هایی از ابتدای پیدایش مدیریت علمی تا امروز پرداخت.

در ادامه‌ی دهمین کنفرانس مدیریت کشور دکتر مسعود نبلی از اعضای هیئت علمی دانشگاه صنعتی شریف، تحولات اخیر بازار ارز در کشور را تحلیل و بررسی کرد.

در حاشیه‌ی این گردهمایی نمایشگاهی از آخرین توانمندی‌های کشور و کتب تخصصی این رشته به‌نمایش درآمد.

دهمین کنفرانس مدیریت با ۱۶ عنوان کارگاه و سمینار آموزشی پس از ۲ روز فعالیت در یازدهم دی‌ماه به‌کار خود پایان داد.

گزیده

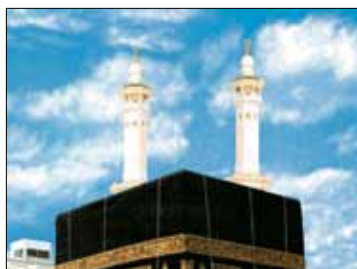
مسابقه

مسابقهٔ آسمانی ترین پیامک

همزمان با روزهای قرعه‌کشی عمره‌ی دانشگاهیان، مسابقه‌ی «آسمانی‌ترین پیامک» ویژه‌ی خاطرات دانشجویی از قرعه‌کشی عمره‌ی مفرده توسط ستاد عمره، برگزار می‌شود.

بر اساس این گزارش، دانشگاهیان می‌توانند با ارسال یک پیامک که بیانگر حالات معنوی آن‌ها قبل، حین و بعد از قرعه‌کشی عمره‌ی دانشگاهیان باشد، از ۹ تا ۱۲ دی‌ماه در این مسابقه شرکت کنند.

دانشجویان برای شرکت در این مسابقه، باید پیامک خود را به شماره ۰۴۲۵-۳۰۰۰۰۰ ارسال و در ابتدای آن حتماً عبارت «پیامک آسمانی» را درج کنند.
گفتنی است، هر دانشجو فقط می‌تواند یک پیامک برای شرکت در این مسابقه ارسال کند و در صورت ارسال پیامک دوم، تنها یکی از آن‌ها در مسابقه شرکت داده می‌شود.

گزیده

اطلاعیه

اطلاعیه‌ی گروه علوم مهندسی فرهنگستان علوم در خصوص انتخاب دانشمند جوان برجسته‌ی مهندسی

به‌منظور تحقق بخشیدن به رسالت‌های معطوف به بخش‌هایی از وظایف مندرج در اساسنامه‌ی فرهنگستان علوم، گروه علوم مهندسی اهتمام دارد سالانه در روز مهندسی (۵ اسفند) تعدادی از دانشمندان جوان برجسته و فعال در حوزه‌ی مهندسی، تقدیر به‌عمل آورد. بدین‌وسیله از علاقه‌مندان واجد شرایط دعوت می‌شود مطابق با آیین‌نامه و دستورالعمل اجرایی انتخاب دانشمند جوان برجسته‌ی منتخب گروه علوم مهندسی فرهنگستان، نسبت به ارسال مدارک مورد نیاز از طریق رایانامه‌ی engineering@ias.ac.ir اقدام فرمایند. آیین‌نامه‌ی مزبور در همین پایگاه و در صفحه‌ی خانگی گروه علوم مهندسی در دسترس علاقه‌مندان است.

دیدگاه دکتر مقداری درباره‌ی دانشگاه بدون دیوار و با درب های باز

درب ها باز نمی‌شوند مگر آنکه قفل‌ها باز شوند...

در نشریه‌ی داخلی دانشگاه صنعتی شریف مورخ ۱۹ آذر ۱۳۹۱ مطلبی را از قول رئیس محترم دانشگاه صنعتی شریف درباب «طرح پیشنهادی مدل دانشگاه بدون دیوار» مطالعه نمودم که نظرم را به خود جلب کرد. با مطالعه‌ی بیشتر موضوع ناگهان به یاد تقریباً دو دهه‌ی قبل افتادم که برای اولی بار در کشور طرح پارک‌های بدون دیوار توسط شهردار وقت تهران مطرح و به‌تدریج اجرایی و عملیاتی شد. اگرچه این‌گونه طرح‌ها آزمون خود را در کشورهای پیشرفته و درحال توسعه‌ی غربی به‌خوبی پس داده‌اند و دانشگاه و پارک را به جایگاه واقعی خود یعنی متن جامعه آورده‌اند و با فرهنگ‌سازی مناسب منشأ اثرات مثبتی نیز بوده‌اند، اما در جوامع شرقی این‌گونه طرح‌ها هنوزفرهنگ‌سازی و نهادینه نشده‌اند و لازم است در این خصوص تأمل بیشتری به‌خرج داد. همان‌طور که می‌دانیم، در غرب حتی بسیاری از خانه‌های خصوصی مردم نیز بدون دیوارزند و شهروندان با اطمینان از قوانین و امنیت حاکم برجامعه، فضای سبز حیاط خود را بلاطیانه به اشتراک گذاشته، درعرض دید عابران قرار می دهند و با این عمل زیبایی محله‌ی خود را دو چندان می کنند.

اگرچه نگارنده‌ی این نوشتار هرگز مخالف طرح دانشگاه بدون دیوار نیست و آن را در صورت پیش‌بینی سازوکارهای مناسب جالب نیز می‌داند، اما طرح موضوع بهانه‌ای شد تا این سؤال مطرح شود که آیا واقعاً مشکل اصلی دانشگاه‌های ما، به‌ویژه دانشگاه‌های برتر و با سابقه، وجود این دیوارهای فیزیکی است؟ یا دیوارهای مجازی خود ساخته چه کنیم؟ درب‌های بسته کجا است؟ قفل‌ها کمانند؟ چه عواملی مانع تحرك و پرواز دانشگاه‌های

برترند؟ یا اندوخته‌ی بیست‌وپنج سال عضویت هیئت علمی در آموزش عالی ایران و بیش از یک‌دهه تجربه‌ی مدیریت در سطح کلان یکی از دانشگاه‌های برتر و با سابقه‌ی کشور، چندین سال است که این موضوع، فکر حقیر را به‌خود مشغول داشته و به کرات از خود پرسیدام:

واقعاً، چه عواملی مانع تحول، نوآوری، تنوع‌بخشی، تحرك، و در نهایت پرواز دانشگاه‌های بزرگ ما در دنیای واقعی امروز هستند؟ چرا دانشگاه‌های ما بر خلاف انتظار و گفته‌ی بزرگانمان آن‌طور که شایسته‌ست منشأ تحول نوآوری عریق و در خور شأن و منزلت جمهوری اسلامی ایران نمی‌نستند؟ البته منظور از این‌جمله آن نیست که دستاوردهای چند دهه‌ی گذشته در حوزه‌ی

برترند؟ یا اندوخته‌ی بیست‌وپنج سال عضویت هیئت علمی در آموزش عالی ایران و بیش از یک‌دهه تجربه‌ی مدیریت در سطح کلان یکی از دانشگاه‌های برتر و با سابقه‌ی کشور، چندین سال است که این موضوع، فکر حقیر را به‌خود مشغول داشته و به کرات از خود پرسیدام:

واقعاً، چه عواملی مانع تحول، نوآوری، تنوع‌بخشی، تحرك، و در نهایت پرواز دانشگاه‌های بزرگ ما در دنیای واقعی امروز هستند؟ چرا دانشگاه‌های ما بر خلاف انتظار و گفته‌ی بزرگانمان آن‌طور که شایسته‌ست منشأ تحول نوآوری عریق و در خور شأن و منزلت جمهوری اسلامی ایران نمی‌نستند؟ البته منظور از این‌جمله آن نیست که دستاوردهای چند دهه‌ی گذشته در حوزه‌ی

برترند؟ یا اندوخته‌ی بیست‌وپنج سال عضویت هیئت علمی در آموزش عالی ایران و بیش از یک‌دهه تجربه‌ی مدیریت در سطح کلان یکی از دانشگاه‌های برتر و با سابقه‌ی کشور، چندین سال است که این موضوع، فکر حقیر را به‌خود مشغول داشته و به کرات از خود پرسیدام:

واقعاً، چه عواملی مانع تحول، نوآوری، تنوع‌بخشی، تحرك، و در نهایت پرواز دانشگاه‌های بزرگ ما در دنیای واقعی امروز هستند؟ چرا دانشگاه‌های ما بر خلاف انتظار و گفته‌ی بزرگانمان آن‌طور که شایسته‌ست منشأ تحول نوآوری عریق و در خور شأن و منزلت جمهوری اسلامی ایران نمی‌نستند؟ البته منظور از این‌جمله آن نیست که دستاوردهای چند دهه‌ی گذشته در حوزه‌ی

برترند؟ یا اندوخته‌ی بیست‌وپنج سال عضویت هیئت علمی در آموزش عالی ایران و بیش از یک‌دهه تجربه‌ی مدیریت در سطح کلان یکی از دانشگاه‌های برتر و با سابقه‌ی کشور، چندین سال است که این موضوع، فکر حقیر را به‌خود مشغول داشته و به کرات از خود پرسیدام:

واقعاً، چه عواملی مانع تحول، نوآوری، تنوع‌بخشی، تحرك، و در نهایت پرواز دانشگاه‌های بزرگ ما در دنیای واقعی امروز هستند؟ چرا دانشگاه‌های ما بر خلاف انتظار و گفته‌ی بزرگانمان آن‌طور که شایسته‌ست منشأ تحول نوآوری عریق و در خور شأن و منزلت جمهوری اسلامی ایران نمی‌نستند؟ البته منظور از این‌جمله آن نیست که دستاوردهای چند دهه‌ی گذشته در حوزه‌ی

۲

آموزش‌عالی را نایده بگیریم، بلکه اعتقاد دارم با کمی بازنگری در سیاست‌ها و نگاه‌ها می‌توان دستاوردهایی به مراتب بزرگتر را برای کشور به ارمغان آورد.

ضمن عرض پوزش از مسئولین محترم مربوط در حوزه‌های مختلف آموزش عالی، اجازه می‌خواهم برداشت و یافته‌های تجربی خود را با نگاهی مستقل در این‌جا مطرح و در معرض نقد و بررسی قرار دهم. اگر از بنده سؤال کنند که بزرگترین چالش و مشکل پیشرفت دانشگاه‌های بزرگ و مهم کشور امروز چیست؟ -که البته این سؤال یکی دو بار توسط خبرنگاران از بنده شده است- بودجه؟

جمله پاسخ دهم: بزرگترین مانع برای پیشرفت و پرواز دانشگاه‌های بزرگ و برتر کشور در دنیسای امروز را نگاه یکسان‌نگر حاکم بر وزارت‌علوم، تحقیقات و فناوری می‌دانم. از این رو، از باب مقایسه عملکرد دانشگاه‌های برتر ایران با دانشگاه‌های برتر جهان براین باورم که لازم است برای ایجاد تحول اساسی در دانشگاه‌هایی که نزدیک به نیم‌قرن تجربه یا بیشتر دارند و هرم هیئت‌علمی آن‌ها پشتوانه‌ای نزدیک به ۵۰۰ استاد و عضو هیئت‌علمی را شامل می‌شود

از قید دخالتهای متمرکزگونه‌ی وزارت‌علوم، تحقیقات و فناوری و پرواز راهبی بخشید تا به‌طور مستقیم زیر نظر شورای عالی انقلاب‌فرهنگی و هیئت امنای خود عمل کنند.

شاید بتوان گفت مجموعه‌ی وزارت‌علوم،نماینده‌ی مناسبی برای دانشگاه‌های نوپا و در حال رشد است، ولی شواهد بیانگر آن‌است که این مجموعه درشرایط فعلی به‌هیچ‌وجه نماینده‌ی مناسبی برای دانشگاه‌های برتر و پیشروی کشور نیست و نه تنها توان کمک

به این دانشگاه‌ها را ندارد بلکه با سیاست‌های متمرکزگونه و یکسان‌نگر مانع ایجاد انگیزه و تحرك در این دانشگاه‌ها شده است. آیا این سؤال غیر منطقی است که بپرسیم وزارت علوم برای ارتقای فعالیت‌های دانشگاه‌های برتر چه کرده است؟ یا وزارت علوم چه امکانات ویژه‌ای در اختیار دانشگاه‌های برتر برای رقابت با ۵۰۰ دانشگاه اول جهان قرار داده یا چه نقشی در فرارگیری از این دانشگاه‌ها در لیست ۵۰۰ دانشگاه اول دنیا داشته است؟ غیر از این است که کسب این موفقیت‌ها و دستاوردها مروهن تلاش و کوشش و دوردینشی اساتید، فارغ‌التحصیلان، مدیران و کارکنان راجحتکس همین دانشگاه‌ها بوده است؟

اصولاً مجموعه‌ی وزارت‌علوم درگذشته و حال همواره

بر دانشگاه‌های کشور حکمرانی کند. اگر چه تفکر حاکم بر آموزش‌وپرورش متناسب با مأموریت و مخاطبان خود موضوع این نقد نیست و احتمالاً مورد تأیید هم هست. تفکری که با اصل شکل‌گیری دانشگاه‌ها در دنیا در تضاد است با ایجاد محدودیت‌های حرفه‌ای می‌رود تا به‌تدریج دانشگاه‌های مهم ما را به دبیرستان‌ها و مجتمع‌های آموزشی بزرگ مبدل کند. در این‌صورت، به‌منظور کاهش هزینه‌ها و سرردرگمی دانشگاهیان و کاستن از انتظارات آن‌ها و عدم مقایسه‌ی خود با دانشگاه‌های برتر دنیا همان بهتر، که این وزارتخانه نیز در وزارت آموزش‌وپرورش ادغام گردد و با تشکیل یک وزارت آموزش جدید، امور مربوط به آموزش عالی نیز به معاونت آموزش عالی درآن سپرده شود. وزارت‌علوم با توجه به روندی که در بسیاری از امور، نظیر جذب و گزینش متمرکز هیئت علمی، اعطای بورس متمرکز دکترای پذیرش متمرکز دانشجویان دکترا

و کارشناسی‌ارشد، سیاست‌های متمرکز ارتقای‌علمی و بازنشستگی جدیدی در وزارتخانه مطرح و پس از تصویب ابلاغ شده، معمولاً این طرح‌ها ابتدا توسط یکی از همین دانشگاه‌های برتر تدوین و پیشنهاد گردیده است و غالباً با نگاه متمرکز گسترش متمرکز رشته‌های تحصیلی، تخصصی بوجه‌های متمرکز بدون در نظرگرفتن جایگاه مأموریت و توانمندی‌های هر دانشگاه و - در پیش گرفته است، دور از انتظار نیست که به‌منظور برقراری آیین‌اصطلاح

عدالت آموزشی و پژوهشی از درجه‌ی یکسان‌نگر این وزارتخانه علاوه بر سیلابس‌های درسی، کتابهای درسی دست آن‌ها را باز گذاشت و به آن‌ها هويت بخشید تا خود کلیده‌ی دانشگاه‌های کشور مشابه آموزش‌وپرورش برای مکتب‌های مختلف تخصصی و عناوین پروژه‌های پژوهشی دانشجویان نیز توسط همین وزارتخانه تدوین و جهت اجرا ابلاغ شوند.

هنگامی که دانشگاه آزاد اسلامی با توجه به جایگاه وسیعی که در کشور دارد، دارای یک صندلی و حق رأی در شورای‌عالی انقلاب فرهنگی است، چرا دانشگاه‌های نظیر تهران، صنعتی شریف، امیرکبیر، شیراز، صنعتی اصفهان، تبریز، فردوسی، علم و صنعت، خواجه‌نصیر، شهید بهشتی و تربیت‌مدرس که منشأ اعتبار علمی خود را هستند و پتانسیل پرواز دارند از این موهبت محرومند؟ در دهه‌های گذشته به دفعات مشاهده شده که اعتبار و فعالیت‌های این دانشگاه‌ها علی‌رغم قدمت چند دهساله و بدنه‌ی هیئت‌علمی قوی و شایسته، دستخوش سیاست‌ها و اعمال سلیقه‌های شخصی مجموعه‌ی مدیران رده بالای وزارت‌علوم -اگرچه با نیت خیر- که از نظر کمی و کیفی تعدادشان حداکثر از تعداد انگشتان دو دست هم بیشتر نیست، شده است. آیا در واقع نمی‌توان دانشگاهی به بزرگی و عظمت دانشگاه تهران و سایر دانشگاه‌های برتر کشور را به‌حال خود گذاشت تا خود با مجموعه‌ی نخبگان در اختیار هیئت‌های امنا برای آینده‌ی دانشگاه، مطابق سیاست‌های کلی نظام و شورای عالی انقلاب فرهنگی برنامه‌ریزی دراز مدت و اجرا کنند؟ (بند الف ماده‌ی ۴۹ برنامه‌ی چهارم و تکرارشده در برنامه‌ی پنجم محروم‌ها؟ امروز، به‌واقع کدام دانشگاه است که برنامه‌ی دهساله دارد؟ دانشگاهی که در دولت قبل از خود تدوین و تصویب شده احترام گذاشته باشد؟ واقعیت این است که در شرایط فساد از شش‌ماه مانده به انتخابات ریاست جمهوری از سه‌ماه پس از آن یعنی مجموعاً حدود نهم‌ماه مدیران هیچ‌انگیزی‌ای برای برنامه‌ریزی‌های کلان ندارند، چون نمی‌دانند هستند یا خیر و سیاست‌های وزیر بعدی چیست؟ موضوعی که برهه‌های گوناگون، در هر موقعیتی اصرار دارد تا با تفکر و مزاج از کنار آن می‌گذرند و متأسفانه هیچ‌کس هم اراده‌ای

دکتر حسن ظهور دبیر فرهنگستان علوم و استاد دانشگاه صنعتی شریف:

پژوهش و سرمایه گذاری، کشورهای پیشرفته را در شرایط بحران نجات می‌دهد

نشریه داخلی دانشگاه صنعتی شریف

جدی برای اصلاح این مسیر ندارد. چرا مدیریت کلان دانشگاه‌ها و پژوهشگاه‌های برتر ما باید به این مقدار وابسته به سلیقه‌ی وزیر وقت باشد؟ چرا به‌منظور ثبات بیشتر مدیران و امکان برنامه‌ریزی دراز مدت، انتخاب رؤسای دانشگاه‌ها و پژوهشگاه‌های تخبه‌پرور کشور مستقیماً و بر اساس شایسته سالاری، تجربه و تعهد توسط زیرکمتی‌های نه نفره (مرکب از سه نفر از شورای عالی انقلاب‌فرهنگی، سه نفر از اعضای هیئت امنا و سه نفر از شورای دانشگاه مربوط به انتخاب آن شورواها) صورت نمی‌گیرد تا در هر دوره‌ی تغییر دولت، ششاهد عزل و نصب‌های سیاسی در مدیریت‌های کلان مراکز علمی ششاخت کشور نباشیم؟ وقتی وضعیت خود را با دانشگاه‌های برتر کشورهای پیشرفته مقایسه می‌کنیم،

بزرگترین مانع

برای پیشرفت و پرواز

دانشگاه‌های بزرگ

و برتر کشور در دنیای

امروز را نگاه یکسان‌نگر

حاکم بر وزارت علوم،

تحقیقات و فناوری

می‌دانم

فعالیت‌های علمی کشور در ابعاد ملی و بین‌المللی هستند. با توجه به پختگی و بلوغ ناشی از چند دهه تجربه، باید دست آن‌ها را باز گذاشت و به آن‌ها هويت بخشید تا خود کلیده‌ی دانشگاه‌های کشور مشابه آموزش‌وپرورش برای مکتب‌های مختلف تخصصی و عناوین پروژه‌های پژوهشی دانشجویان نیز توسط همین وزارتخانه تدوین و جهت اجرا ابلاغ شوند.

هنگامی که دانشگاه آزاد اسلامی با توجه به جایگاه وسیعی که در کشور دارد، دارای یک صندلی و حق رأی در شورای‌عالی انقلاب فرهنگی است، چرا دانشگاه‌های نظیر تهران، صنعتی شریف، امیرکبیر، شیراز، صنعتی اصفهان، تبریز، فردوسی، علم و صنعت، خواجه‌نصیر، شهید بهشتی و تربیت‌مدرس که منشأ اعتبار علمی خود را هستند و پتانسیل پرواز دارند از این موهبت محروم‌ها؟

در دهه‌های گذشته به دفعات مشاهده شده که اعتبار و فعالیت‌های این دانشگاه‌ها علی‌رغم قدمت چند دهساله و بدنه‌ی هیئت‌علمی قوی و شایسته، دستخوش سیاست‌ها و اعمال سلیقه‌های شخصی مجموعه‌ی مدیران رده بالای وزارت‌علوم -اگرچه با نیت خیر- که از نظر کمی و کیفی تعدادشان حداکثر از تعداد انگشتان دو دست هم بیشتر نیست، شده است. آیا در واقع نمی‌توان دانشگاهی به بزرگی و عظمت دانشگاه تهران و سایر دانشگاه‌های برتر کشور را به‌حال خود گذاشت تا خود با مجموعه‌ی نخبگان در اختیار هیئت‌های امنا برای آینده‌ی دانشگاه، مطابق سیاست‌های کلی نظام و شورای عالی انقلاب فرهنگی برنامه‌ریزی دراز مدت و اجرا کنند؟ (بند الف ماده‌ی ۴۹ برنامه‌ی چهارم و تکرارشده در برنامه‌ی پنجم محروم‌ها؟ امروز، به‌واقع کدام دانشگاه است که برنامه‌ی دهساله دارد؟ دانشگاهی که در دولت قبل از خود تدوین و تصویب شده احترام گذاشته باشد؟ واقعیت این است که در شرایط فساد از شش‌ماه مانده به انتخابات ریاست جمهوری از سه‌ماه پس از آن یعنی مجموعاً حدود نهم‌ماه مدیران هیچ‌انگیزی‌ای برای برنامه‌ریزی‌های کلان ندارند، چون نمی‌دانند هستند یا خیر و سیاست‌های وزیر بعدی چیست؟ موضوعی که برهه‌های گوناگون، در هر موقعیتی اصرار دارد تا با تفکر و مزاج از کنار آن می‌گذرند و متأسفانه هیچ‌کس هم اراده‌ای

شرایط بحرانی هم همین‌گونه است، زمانی که به بحران می‌رسیم به‌جای کاهش بودجه‌های پژوهشی باید آن را افزایش دهیم یا اگر افزایش نمی‌دهیم دست‌کم ثابت نگه داریم.

نخستین چهره‌ی ماندگار کشور در رشته‌ی مهندسی مکانیک در سال ۱۳۸۰ با افتداد از جریان پژوهش و مسیر دانشگاه‌ها می‌گوید: یکی از دلایل نهادهینه نشدن این تفکر در کشور ندیدن تأثیر پژوهش در کشور است، چرا که به‌بدلیل ضعف رویکرد پژوهشی و اجرایی نشدن بسیاری از طرح‌ها جامعه و بسیاری از مسئولین، اثر پژوهش را نمی‌بینند.

وی می‌افزاید: دانشجویان ما در بسیاری از کشورها در یادگیری و درک مطالب در زمره‌ی بهترین‌ها هستند اما در پژوهش‌های آزمایشگاهی ضعیف هستند، اگرچه این ضعف قابل برطرف شدن است.

ISI تنها ملاک نیست

دکتر ظهور که خود در آیین‌نامه‌ی ارتقای آموزشی اساتید نقش داشته است، براین باور است که وزن دادن به مقاله و نایده‌ی گرفتن موارد دیگر، کار درستی نیست و این تنها ملاک و معیار نیست.

وی با انتقاد از بسیاری از آمارهایی که رتبه‌بندی علمی را تنها از طریق شمارش مقاله‌های منتشر شده در مجلات داخلی و بین‌المللی می‌داند، می‌افزاید: در نظر گرفتن تعداد و مسیر دانشگاه‌ها می‌گوید: یکی از دلایل نهادهینه نشدن این تفکر در کشور ندیدن تأثیر پژوهش در کشور است، چرا که به‌بدلیل ضعف رویکرد پژوهشی و اجرایی نشدن بسیاری از طرح‌ها جامعه و بسیاری از مسئولین، اثر پژوهش را نمی‌بینند.

وی می‌افزاید: دانشجویان ما در بسیاری از کشورها در یادگیری و درک مطالب در زمره‌ی بهترین‌ها هستند اما در پژوهش‌های آزمایشگاهی ضعیف هستند، اگرچه این ضعف قابل برطرف شدن است.

ISI تنها ملاک نیست

دکتر ظهور که خود در آیین‌نامه‌ی ارتقای آموزشی اساتید نقش داشته است، براین باور است که وزن دادن به مقاله و نایده‌ی گرفتن موارد دیگر، کار درستی نیست و این تنها ملاک و معیار نیست.

وی با انتقاد از بسیاری از آمارهایی که رتبه‌بندی علمی را تنها از طریق شمارش مقاله‌های منتشر شده در مجلات داخلی و بین‌المللی می‌داند، می‌افزاید: در نظر گرفتن تعداد و مسیر دانشگاه‌ها می‌گوید: یکی از دلایل نهادهینه نشدن این تفکر در کشور ندیدن تأثیر پژوهش در کشور است، چرا که به‌بدلیل ضعف رویکرد پژوهشی و اجرایی نشدن بسیاری از طرح‌ها جامعه و بسیاری از مسئولین، اثر پژوهش را نمی‌بینند.

وی می‌افزاید: دانشجویان ما در بسیاری از کشورها در یادگیری و درک مطالب در زمره‌ی بهترین‌ها هستند اما در پژوهش‌های آزمایشگاهی ضعیف هستند، اگرچه این ضعف قابل برطرف شدن است.

باور من

این است که

سرانه‌ی انرژی

در ایران

در ردیف کشورهای

نخست دنیا

است

براینابن مخالف حذف این دانشجویان بدم، به‌همین خاطر شروع کردم به نوشتن آیین‌نامه‌های بنیان‌گذاری آموزش از راه‌دور و شرایط آن و دانشگاه پیام‌پور شکل گرفت، پس از آن نیز خود مسئولیت آن را پذیرفتم و تا نزدیک به سال ۸۴ همچنان در آن‌جا فعالیت داشتم.

دکتر ظهور پیرامون موفقیت دانشگاه پیام‌پور نیز می‌گوید: این‌کار بسیار موفق بوده است، چرا که تا چند سال پیش که در کنفرانس‌های بین‌المللی آموزش از راه‌دور و آموزش‌باز شرکت می‌کردم، همواره دانشگاه پیام‌پور ایران در زمره‌ی مجموعه‌های برجسته به‌شمار می‌رفت و در برابر کشورهای دیگر نمونه بود.

همایش بین‌المللی روباتیک

گرایش‌های تخصصی دکتر ظهور، سینماتیک، دینامیک، مکانیزم‌ها، روباتیک، مهندسی‌پزشکی و کنترل است. دکتر ظهور می‌گوید: بیشتر کار من در همان زمینه‌ی مکانیزم‌ها است، روباتیک، مهندسی‌پزشکی و دیگر بخش‌ها به‌گونه‌ای زیرمجموعه‌ی آن به‌شمار می‌رود.

وی پیرامون فعالیت‌های پژوهشی پژوهشگاه‌ها نیز می‌گوید: اگر بخواهم کاری را نام ببرم باید در زمینه‌ی مهندسی پزشکی به دوره‌ای در

^[1] در دهه‌های گذشته به دفعات مشاهده شده که اعتبار و فعالیت‌های این دانشگاه‌ها علی‌رغم قدمت چند دهساله و بدنه‌ی هیئت‌علمی قوی و شایسته، دستخوش سیاست‌ها و اعمال سلیقه‌های شخصی مجموعه‌ی مدیران رده بالای وزارت‌علوم -اگرچه با نیت خیر- که از نظر کمی و کیفی تعدادشان حداکثر از تعداد انگشتان دو دست هم بیشتر نیست، شده است

^[2] واقعاً، چه عواملی مانع تحول، نوآوری، تنوع‌بخشی، تحرك، و در نهایت پرواز دانشگاه‌های بزرگ ما در دنیای واقعی امروز هستند؟ چرا دانشگاه‌های ما بر خلاف انتظار و گفته‌ی بزرگانمان آن‌طور که شایسته‌ست منشأ تحول نوآوری عریق و در خور شأن و منزلت جمهوری اسلامی ایران نمی‌نستند؟ البته منظور از این‌جمله آن نیست که دستاوردهای چند دهه‌ی گذشته در حوزه‌ی